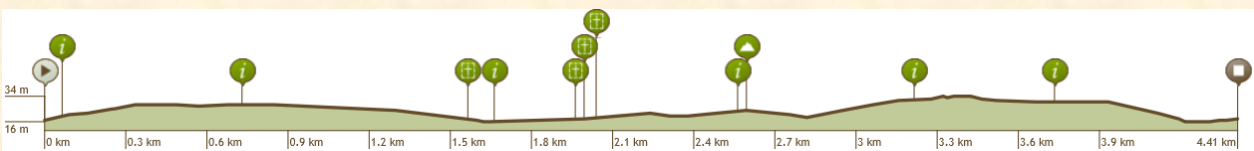
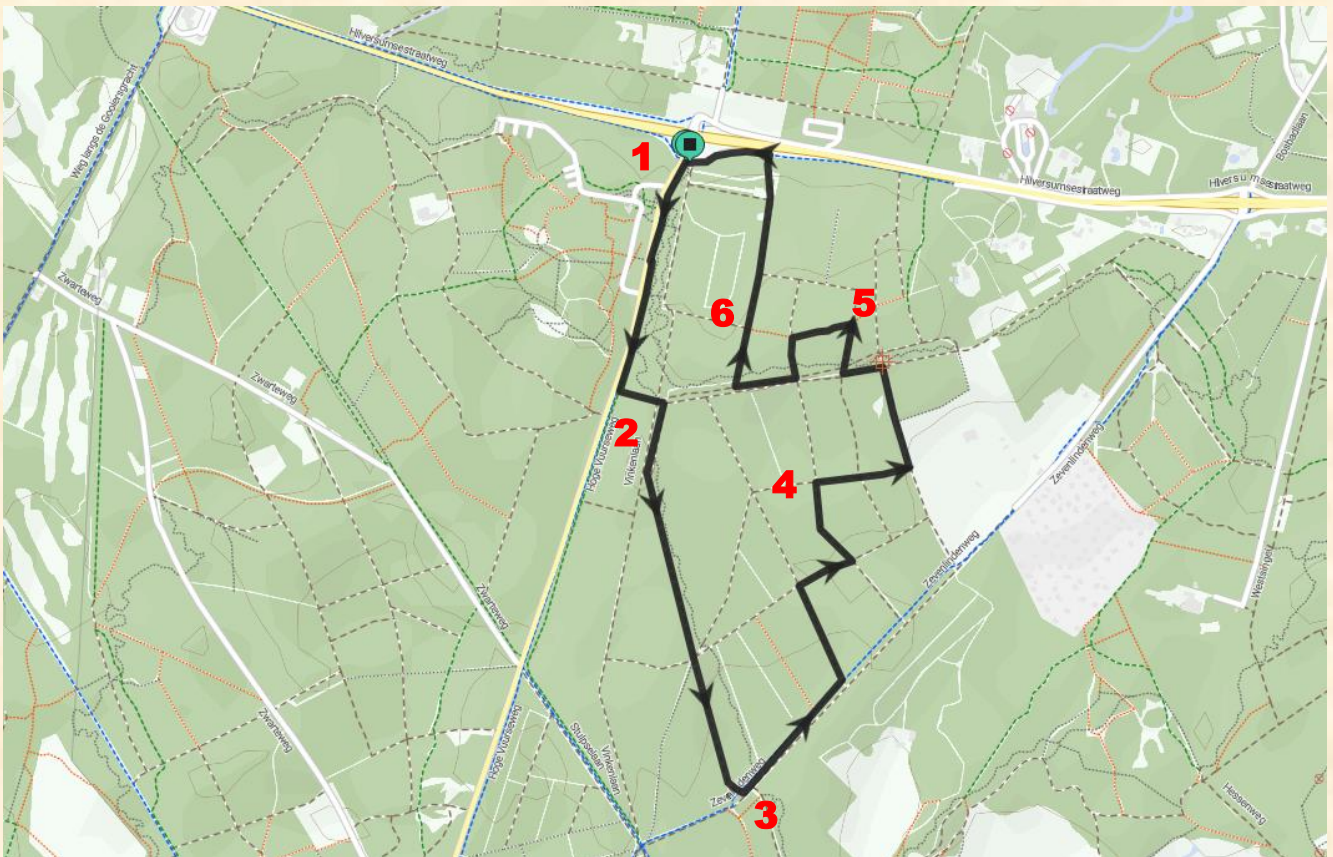

Geopark Heuvelrug Gooi en Vecht

Laagte van Pijnenburg - Op Geopad 099 - bosgebied Zeven Linden

08-12-2018

Route 4,4 km. Voor de GPS RouteYou versie, [klik hier](#).

Wie ook wandelend kennis wil maken met de karakteristieken en kwaliteiten van het bosgebied Zeven Linden wordt geadviseerd de hierna beschreven, 4,4 kilometer lange route te lopen.

De route begint en eindigt bij de kruising Hilversumse Straatweg – Hooge Vuurscheweg. Bij deze kruising ligt achter het theehuis Hooge Erf een groot parkeerterrein.

Het beschreven traject komt grotendeels overeen met een rood gemarkeerde wandelroute van het Staatsbosbeheer. Die route is bekend als de Schapendriftwandeling.

1. Vanuit de (omgeving van) de Hilversumse Straatweg volgt de gemarkeerde route eerst enige tijd het voetpad dat de Hooge Vuurseweg begeleidt om na zo'n zeshonderd meter linksaf te slaan. Je bereikt dan al snel een voormalige zichtas en vinkenbaan van het vroeger veel grotere landgoed De Hooge Vuursche.

2. De bedoeling is dat nu eerst de zuidzuidoostelijke stuwwalflank wordt afgedaald. Dit gebeurt via een pad langs de rand van het staatsbos Zeven Linden. Voorbij een knik naar links wordt dit pad geflankeerd door een aarden walletje. Het pad leidt naar een vijfsprong, waar de rood gemarkeerde route linksaf slaat. Je komt dan terecht op een pad dat een reeks kommetjes kruist. Wie graag wat grafheuvels ziet kan nu echter beter rechtdoor blijven lopen. Na enkele honderden meters wordt links dan een open plek met een lage grafheuvel gepasseerd.

Even verderop komt het pad uit op de oude Zeven Lindenweg, waar linksaf wordt geslagen.

3. Je gaat die Zeven Lindenweg nu enkele honderden meters volgen. Daarbij is goed te zien dat de weg aan beide zijden door een aarden wal werd geflankeerd, wat verband hield met haar vroegere functie als schapendrift.

Na drie linkerzijpaden te zijn gepasseerd wordt de Zeven Lindenweg op een scheve T-kruising ingeruild voor een lange rechte bosweg. Al spoedig trekt links dan een open plek met twee markante grafheuvels onze aandacht.

4. Even later kom je op een kruispunt de rood gemarkeerde wandelroute weer tegen. Het geopad gaat die rechts dan weer een poosje volgen. Daarbij passeert het twee kruispunten. Tussen beide kruispunten verschuilen zich rechts enkele "met elkaar vergroeide" grote kuilen in het bos. De rode route komt even later uit op een T-kruising, waarachter de natuurcamping is gelegen. Op de T-kruising wordt de route andermaal in de steek gelaten en zelfs de rug toegekeerd. Links wekt dan een nog niet onderzocht omgreppeld rond bergje de indruk een grafheuvel te zijn, terwijl dit waarschijnlijk niet zo is.

5. Even verderop ontmoet je op een kruising met een vrij brede, aan een zijde door een wal geflankeerde zandweg andermaal de rode route, die je ook nu weer even gaan volgen. Daarbij wordt ditmaal linksaf geslagen. Om rechts van de weg nog enig boeiend microreliëf te kunnen zien zul je de rode route echter ook nu niet trouw kunnen blijven en bij de eerstvolgende kruising rechtsaf slaan. Na ongeveer 150 meter ga je vervolgens links een ander bospad in, wat op een T-kruising nog een keer wordt herhaald. Rechts manifesteert zich dan een fraaie schotelvormige terreindepressie, die mogelijk door smeltwater werd uitgekolk.

6. Na de belevingswaarde van het uitzicht op de terreinkom te hebben ervaren keer je nog een keer terug naar de rode route, die ook nu weer even zal worden gevolgd. Dit hou je ook dit keer niet lang vol, omdat vanuit een rechter zijpad een glimp kan worden opgevangen van een rij kommetjes. Dit zijpad laat je enkele honderden meters verderop de vrij markante noordelijke stuwwalflank afdalen. Bij de Hilversumse Straatweg kun je links dan terugkeren naar de plek waar de wandeling begon.

Toelichting

Het bosrijke wandelgebied ligt op de lage stuwwal die bij de Hooge Vuursche begint en zuidwaarts tot de Lage Vuursche is te herkennen.

De kruin van deze stuwwal ligt ter weerszijden van de Hooge Vuurscheweg.

Met name in het noorden en noordoosten van het gebied vertoont het stuwwaloppervlak markante glooiingen. Bovenaan en op die hellingen komt hier en daar ook boeiend microreliëf voor. Je kunt dan denken in het bijzonder aan enkele reeksen natuurlijk ogende kommetjes, een grotere ronde depressie en een drietal min of meer met elkaar vergroeide kuilen.

Aan de prehistorische mens herinneren met name enkele groepen grafheuvels bij de Zeven Lindenweg en mogelijk ook die door twee aarden walletjes geflankeerde verbinding zelf.

Evenals andere gebieden met droge zandgronden werd het wandelgebied sinds de bronstijd gaandeweg vrijwel geheel ontbost en vele eeuwen overwegend als (gemeenschappelijke) grasgrond gebruikt. Steppe- en heidevegetaties gingen nu domineren

In historische tijd zouden grootgrondbezitters gaandeweg de hoofdrol gaan spelen bij de ontwikkelingen in het gebied van De Vuursche en omgeving, waarbij ze ook zorgden voor de herbebossing van de heide.

Na de Middeleeuwen waren de eigenaren van De Hooge Vuursche, Drakenstein en Pijnenburg de voornaamste grootgrondbezitters.

Ergens tussen 1790 en 1815 werd vrijwel evenwijdig aan de westrand van het gebied door de toenmalige eigenaar van De Hooge Vuursche via de kruin van de stuwwal een zichtas aangelegd, die als vinkenbaan gebruikt zou gaan worden.

De al spoedig weer in onbruik geraakte vinkenbaan van De Hooge Vuursche bestond uit twee in elkaars verlengde gelegen delen, waartussen op de kruin van de stuwwal een vinkenhuis en uitzichtkoepel werden gebouwd.

Op de plek waar de koepel stond zou later een brandtoren worden gebouwd. In verband hiermee werd de voormalige zichtas Brandtorenlaan genoemd.

Het overgrote deel van het wandelgebied is een van de terreinen, die samen het grote landgoed Pijnenburg vormen. Het hoofdgebouw van dit landgoed staat enkele kilometers ten zuidzuidoosten van het wandelgebied bij de Biltseweg. Sinds 1860 is Pijnenburg in handen van de familie Insinger. Met name het centrale en aan de kant van de Zeven Lindenweg gelegen deel van het bosgebied zijn tegenwoordig eigendom van Staatsbosbeheer.

Omstreeks 1795 was het wandelgebied nog grotendeels heide. Die werd toen echter al getweëdeeld door een enkele honderden meters brede bosgordel. Deze liep van de Hooge Vuurscheweg smaller wordend een eind naar het oosten, om vervolgens om te knikken naar het zuidoosten en bij de voormalige hoeve Zeven Linden te eindigen.

Ruim een halve eeuw later is de oppervlakte bos flink gegroeid, maar het centrale deel van de eerder beplante gordel weer heideterrein. Het bos occupeert dan een zuidwaarts breder wordende strook langs de Hooge Vuurscheweg. Oostelijk daarvan wordt de heide in het midden van de 19de eeuw afgewisseld door enkele bosstroken.

Omstreeks 1900 blijkt het wandelgebied bijna overal bebost te zijn geraakt, maar een strook op de noordoostflank van de stuwwal vrijwel geheel tot cultuurland te zijn ontgonnen. Een deel van het cultuurland is later echter ook bebost.

Alle rechten met betrekking tot de tekst en het kaartmateriaal uit deze uitgave berusten bij stichting Telluris. Persoonlijk gebruik van de uitgave is toegestaan maar niet voor zakelijke en commerciële doeleinden tenzij dit schriftelijk met de rechthebbende(n) is overeen gekomen.